

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. T. J.**, zastoupeného Mgr. Danielem Hrbáčem, advokátem se sídlem Šumavská 519/35, Brno, proti žalovanému: **Vysoké učení technické v Brně**, se sídlem Antonínská 548/1, Brno, zastoupenému JUDr. Tomášem Soukupem, BA, advokátem se sídlem Pekařská 389/21, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2007, č. j. 1083/90201/2007, o rozhodnutí o ukončení studia, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2009, č. j. 29 Ca 225/2007 - 79, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Jím tento soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Vysokého učení technického v Brně (jeho rektora) ze dne 16. 10. 2007, č. j. 1083/90201/2007, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o přezkoumání rozhodnutí Vysokého učení technického (děkana Fakulty informačních technologií) ze dne 7. 9. 2007, č. j. 344/14904/2007/So. Tímto posledně zmíněným rozhodnutím bylo podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ukončeno studium stěžovatele v navazujícím magisterském studijním programu Informační technologie na Fakultě informačních technologií Vysokého učení technického v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti žádá o přiznání odkladného účinku rozsudku krajského soudu. Svůj návrh odůvodňuje tvrzením, že v současné době nemá finanční prostředky pro úhradu nákladů soudního řízení, k jejichž úhradě byl

krajským soudem zavázán. Výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti blíže nevyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku jako ne zcela dostatečně odůvodněný a usnesením ze dne 20. 4. 2010 stěžovatele vyzval, aby svůj návrh doplnil, zejména specifikací, jakým způsobem by se mohlo splnění rozsudkem krajského soudu uložené povinnosti náhrady nákladů řízení v jeho poměrech promítnout jako nenahraditelná újma. K tomu doplnil, že tvrzené skutečnosti je třeba doložit důkazy, případně jinak prokázat hodnověrnost a pravděpodobnost poskytnutých tvrzení. Stěžovatel v reakci na tuto výzvu zaslal zdejšímu soudu podání, v němž uvádí, že jakožto student nemá stálý příjem, a tudíž ani prostředky na úhradu náhrady nákladů řízení před krajským soudem, které by mohly být vymáhány v exekučním řízení. Právě toto exekuční řízení by pro stěžovatele podle jeho tvrzení znamenalo nenahraditelnou újmu, neboť v exekuci by mohly být postiženy jeho osobní věci, které potřebuje k životu, stejně jako movité věci jeho rodičů, u kterých má trvalý pobyt.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že stěžovatel ani na výzvu v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku neosvědčil, že by mu výkonem napadeného rozsudku vznikla nenahraditelná újma. Tento neurčitý právní pojem je třeba vždy vykládat v souvislosti s projednávanou věcí, obecně však lze konstatovat, že se jedná o výjimečný a závažný stav, který v budoucnosti buď nelze odčinit vůbec, případně pouze s vynaložením nepřiměřených prostředků či sil. Takový náhled soudu byl přitom popsán také stěžovateli ve výzvě k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku.

Výše citovaná tvrzení stěžovatele však sama o sobě neosvědčují možnost vzniku nenahraditelné újmy. Exekuce totiž vždy negativně zasáhne do poměrů dlužníka, avšak exekuční řízení jako takové nemůže být bez dalšího považováno za

příčinu nenahraditelné újmy. Je-li exekuce nařízena v souladu se zákonem a jsou-li jí například postiženy movité věci, pak je dlužník (povinný) v důsledku provedení exekuce nucen se bez těchto věcí obejít, případně si opatřit nové. Bez dalších specifických okolností nelze tento stav sám o sobě označit za nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. V projednávané věci však stěžovatel žádné takové okolnosti netvrdí, a to ani na výzvu k doplnění jeho návrhu, v níž mu bylo srozumitelně sděleno, jak je pojem „nenahraditelná újma“ vykládán a jakým způsobem ji lze doložit.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku nenahraditelné újmy. Návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku rozsudku krajského soudu proto nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu